

GLASILO KATOLIŠKE AKCIJE ZA KAMNIŠKO IN MORAVŠKO DEKANIJO

NAŠ LIST IZDAJA MISIJONIŠČE V GROBLJAH, P. DOMŽALE. — UREJUJE IN ZASTOPA IZDAJATELJA JOŽEF GODINA C. M., DOMŽALE-GROBLJE. — TISKA MISIJSKA TISKARNA, DOMŽALE - GROBLJE. ZA TISKARNO JANKO STRNAD, DOMŽALE. — IZHAJA MESEČNO. POSAMEZNA ŠTEVILKA STANE 1 DIN, CELOLETNA NAROČNINA 12 DIN. INSERATI PO DOGOVORU. ROKOPISI SE REDNO NE VRAČAJO.

A. Pohar:

EVHARISTIČNI KONGRES

III.

Pametno in hvalevredno je častiti svetnike, saj so prijatelji božji, saj so dovršili velika dela za Boga in ljudi, dokler so bivali na zemlji — sedaj so ovenčani s krono večne slave v nebesih.

Še bolj hvalevredno je častiti angele božje, kajti čisti duhovi so, srečni prebivalci nebeškega Jeruzalema in polni gorečnosti za zveličanje naših neumrljivih duš.

Še bolj Bogu dopadljivo je častiti preblaženo Devico Marijo, izvoljeno posodo božjo, ki je bila od vekomaj določena za mater božjo, ki je postala pa tudi naša mati ter ima toliko oblast in čast kot kraljica nebes in zemlje, kot mati Kralja večne slave.

Ali nad vse odlična in brez primere vzvišena je pa pobožnost do presv. Evharistije, kajti tu ne častimo služabnika, ampak Gospoda, ne stvar, ampak Stvarnika, tu častimo Jezusa Kristusa, Sina božjega, ki je resnično med nami pričujoč.

Kako lepa je ta misel: če klečim ob vzhodu oltarja, potem vem, da ima par korakov od mene svoj prestol moj Gospod in Odrešenik, moj Jezus. Tu biva z istim svetim telesom, ki je nekoč bilo bičano, na križ pribito, čigar srce je bilo s sulico prebodeno; tu biva z isto dragoceno krvjo, ki je bila nekoč prelita za moje odrešenje; tu biva z isto dušo, ki je umotvor božji, v kateri so vsi zakladi vednosti in modrosti; tu biva s svojim božanstvom, da sprejme mojo ubogo hvalo in da razlije nad menoj vse svoje bogastvo.

In kar še pomnoži odličnost te pobožnosti, je to, da združuje v sebi vse druge pobožnosti.

Če vprašamo po češčenju svetnikov — glej, na oltarju, nad njihovimi ostanki se daruje najsvetejša daritev; če vprašamo po angelih — glej, neštete trume obdajajo tabernakelj in molijo svojega Gospoda; če vprašamo po presveti Devici — glej, tu je Jezusovo telo, rojeno iz prečišče Device.

Zares, na oltarju imamo zaklad vseh nebeških darov, tu je morje, kjer

se stekajo vsi veletoki nebeških milosti. — »Kaj imam v nebesih, kaj ljubim na zemlji, razun Tebe?« — Ti, o Bog, si moje veselje, moje bogastvo, moja nebesa, moje vse — Deus meus et omnia!

IV.

Pobožnost do presv. Evharistije je najodličnejša pobožnost, kajti celega človeka zavzame: dušo in telo.

Na oltarju ni ničesar, na kar bi se mogli opirati naši čuti, sv. Evharistija je v pravem pomenu skrivnost naše vere, tu darujemo Bogu najdražjo svojo zmožnost — svoj razum, ki ga vklonimo veri.

V jaselcah in na križu je bil Kristus tudi ponižan, vendar so imeli čuti še svoj delež, božanstvo je bilo sicer prikrito, ali njegova človeška narava je bila vidna — na oltarju pa je skrita tudi njegova človeška narava, in vendar verujemo.

V jaselcah in na križu je imel večeni Sin božji glasne priče: angeli so pri rojstvu prepevali slavo, pastirji so prišli počastit božje Dete, čudovita zvezda je pripeljala tri modre k jaselcam, ob smrti je pričalo sonce, ki je otemnelo, skale, ki so pokale, mrtvi, ki so vstajali — na oltarju pa vsega tega ni, tu nam mora zadostovati Jezusova beseda: To je moje telo! In mi verujemo.

V.

Če je presv. Evharistija skrivnost vere, je pa ravno tako tudi skrivnost ljubezni.

Pomislimo le, kolikemu ponižanju se je moral podvreči naš božji Zveličar, da je postal človek, naš brat, naša daritev, naša hrana! To kar sili, da ga tudi mi ljubimo.

Kdo pa naj našteje, koliko gorečnosti, koliko ljubezni je vzbudila Evharistija v srcih ljudi! Zdi se, kakor da je hotela v tem oziru stvar kar tekMOVATI s svojim Stvarnikom. Koliko čast, kako počeščenje so dali ljudje

Bogu s tem, da so mu podvrgli svojo razum, svojo voljo svoje srce!

Stavbena umetnost je počastila evharističnega Boga s tem, da je kar pogrnila celo zemljo s prekrasnimi stavbami — svetišči; slikarstvo je ustvarilo prave umotvore v čast evharističnemu Kralju, kiparstvo je udahnilo trdemu kamenju življenje, poezija in glasba sta iznašli one čudovite melodije, ki se glase v naših svetiščih v čast evharističnemu Zveličarju. Radi Evharistije hite množice v hišo Gospodovo, padajo pred oltarjem na kolena ter molijo tamkaj svojega Gospoda in Boga.

Bog ima v svoji modrosti dovolj potov in sredstev, da nam deli milosti, nikjer pa nam ne deli toliko darov in milosti kakor ravno iz Evharistije. Tu imamo veletok milosti, Evharistija ne daje samo milosti, ampak je studenec in vir vseh milosti. Zato biva Jezus med nami, zato nam je tako blizu, da nam pomaga, da nas tolaži in krepča. »Glejte jaz sem z vami vsi dni do konca sveta. — Ne zapustim vas kot sirote. — Pridite k meni vsi, ki ste obteženi, jaz vas bom poživil.« Tako je govoril naš najboljši prijatelj, naš največji dobrotnik.

Iste čudeže, ki jih je nekoč delal, ko je hodil od kraja do kraja po Judeji in Galileji, iste dela še danes v Evharistiji. Slepim odpira oči, mrtvim daje zopet življenje, žalostnim je božji tolažnik, grešnikom odpušča njih dolgove, bolnike ozdravlja, obupane dviga — vsem je kruh močnih, kruh angelski.

»Iz njega je prihajala moč, ki je vse ozdravljala«, nam pripoveduje evangelij. Ta moč ga še ni zapustila, to moč deli vsem onim, ki prihajajo k njemu z vero, upanjem in ljubeznijo, nikogar ne zapusti. Le pri njem je moč, življenje, veselje, sreča, blaženost!

PRIPRAVLJAJTE SE Z EVHARISTIČNIM ŽIVLJENJEM NA VELIKE EVHARISTIČNE DNEVE V LJUBLJANI 28., 29. IN 30.

JUNIJA!

»KONGRES«

Oglejmo si nekoliko izraz »kongres«! Izraz je okrajšana latinska beseda »congressus« (beri: kongrésus), samostalniška moškega spola, ki pomeni: sestanek, srečanje, družba, shod ali zbor. Sorodna beseda je v latinščini: »congressio« (beri: kongrésjo). Soroden je latinski glagol: »congregior« (beri: kongrédiator) sniti se, priti skupaj.

»Kongrés« je tedaj latinska beseda, le da je končnica »us« odpadla. Iz latinske besede »congressus« so Italijani naredili »congresso« (beri: kongrésso), samost. m. sp. v pomenu: »shod, zbor«; Francozi »congrés« (beri: kongrè) v pomenu zbor, skupščina; Angleži »congress« (beri: kóngrés, poudarek je na prvem zlogu!), v istih pomenih: sestanek, shod, zborovanje. To besedo pa imajo v svojem jezikovnem zakladu tudi Španci in Portugalci, saj sta se tudi ta dva jezika razvila iz latinščine, imajo jo Nemci kot udomačeno izposojenko. Torej je ta beseda mednarodna last. Znano je, da so se prvi mednarodni shodi v čast presv. Rešnjemu Telesu pričeli v Franciji; in naslednji so bili med narodi, katerim je beseda »kongres« domača kot last njih jezikovnega zaklada.

Drugi evharistični kongres v Ljubljani sicer ni mednarodni, pač pa je za vso Jugoslavijo, torej za vse narode v naši državi, tudi za Nemce, Madžare in druge, ki so katoliškega prepričanja. Torej je ta skupni mednarodni izraz »kongres« primeren tudi za letošnji zbor v Ljubljani na čast Najsvetejšemu, ko bodo na njem zastopani vsi katoliški narodi naše kraljevine Jugoslavije. Pridejo pa tudi katoličani iz drugih držav...

Oglejmo si pomen izraza »kongres« še z druge strani! Kongrese prireja tudi učenjaki, recimo pravoslovci ali juristi, modroslovci ali filozofi, naravoslovci in dr. Na le-teh zborovanjih se obravnavajo razna vprašanja. Beseda »kongres« ima tedaj ta pomen: **snidejo se ljudje istega prepričanja z ozirom na določene namene.** Namen je pa dvojen: **splošni in posebni.**

**Za mehka ali trda drva
in na hranilne knjižice**

dobrih zavodov, dobite do preklica

krušne in sobne peči

**FRANC KOSMAČ,
PEČARIJA - - VELIKI MENGEŠ
(Cesta na Moste)**

Splošni namen n. pr. kakega shoda učenjakov je pospeševati znanost; **posebni namen:** obravnavati kako vprašanje svoje stroke. Enako imajo tudi evharistični kongresi najprej **splošni namen:** dati čast Božjemu Zveličarju, pričujočemu med nami v zakramentu presv. Rešnjega Telesa in pa povzdigniti ter poglobiti češčenje Najsvetejšega med vsemi verniki; drugič **posebni namen:** obravnavati kako sodobno vprašanje v zvezi s katoliškim, od Boga razodetim naukom o skrivnosti presvete Evharistije. Ta namen se vsakokrat posebej določi v poprejšnjih pripravah na shod, izreče ga pa **proglas na vernike.** Posebni namen II. evharističnega kongresa za Jugoslavijo se glasi ob kratkem: **Kristus v presv. Evharistiji in družabno ali socialno vprašanje.** To je razvidno iz proglasa krškega in ljubljanskega škofa:

»Moramo in hočemo pripomagati

»EVHARISTIJA«

Naš jezik splošno ne ljubi in ne trpi tujih izrazov, toda besedo »evharistija« iz starogrškega jezika so sprejeli takorekoč vsi krščanski narodi, tudi slovanski: Poljaki, Čehi in Hrvatje, ki pišejo po svoje »euharistija« in dr. Zato je prav, da se ta beseda kot izposojenka tudi med nami udomači zraven domačega izraza »Presv. Rešnje Telo«, takisto pridevnik (izpeljan iz samost.) »evharističen«, ki pomeni vse to, kar je v zvezi z najsvetejšim Zakramentom. Tako je to leto, 1935., za vse katoličane v naši državi Jugoslaviji »evharistično leto«, to je v prav posebni meri posvečeno češčenju in poveljanju Božjega Zveličarja, pričujočega med nami v čudoviti skrivnosti presv. Rešnjega Telesa. — Grška beseda »evharistija« je sestavljena iz dveh: »ev« in pa »haristia«; besedica »ev« kot prislov pomeni: »dobro«, »prav«, »srečno«, »veselo«, zatorej: »evangélion«, evangelij — veselo naznanilo, dobro poročilo; »haristia« je izpeljano od starogrškega glagola »haridzomai« — kažem se naklonjenega, izkazujem usluge, naklonim svojo milost (grški samost. »háris« pomeni milost); »evháristos« — hvaležen; »evharistia« — hvaležnost, zahvala, zahvaljevanje.

Grški glagol »evharistéo« — sem hvaležen, zahvaljujem se. — Sv. evangelist Luka pripoveduje, kako je Gospod Jezus »vzel kruh, se zahvalil, ga razlomil, jim ga dal in rekel: »To je moje telo, ki se za vas daje...« (Luk 22, 19.) V grškem jeziku stoji za slovensko »se zahvalil« »evharistéas« (zahvalivši se), tako se je iz-

vsak po svojih močeh, da se svetovna stiska olajša vsaj v našem narodu in to po Jezusu, našem edinem Rešitelju. Zato pridite vsi, ki verujete v Jezusa Kristusa, v presv. R. Telesu med nami živečega. Vabimo vse stanovce, predvsem vse delovne stanovce, ki jih je teža naših dni najbolj zadela, da v Jezusu najdejo pot iz stiske. Vabimo katoliško inteligenco, da v Jezusu najde resnico sredi sedanjih zmot. Vabimo zlasti mladino, da v Jezusu najde življenje, pravo, lepo in osrečujoče. Pridite, priredimo Jezusu, našemu Odrašeniku, zmagovito slavje! Pridite, poklonimo se v molitvi in ljubezni našemu Bogu, ki ima svoje bivališče med nami! Pridite, združimo se z Jezusom, ki je kruh življenja, sedimino se po njem v medsebojni ljubezni in v trajnem miru!« — Tako proglas. —

Izraz »kongres« je primeren tudi v tem oziru! — Bog vsemogočni pa daj svoj blagoslov, da doseže svoj **splošni in posebni namen** letošnji II. Evharistični kongres za Jugoslavijo! —

P. E. B.

raz »evharistia« prenesel na Sv. Rešnje Telo. »Evharistija« (Evharistia) pomeni milost, sladkost, zahvalo. Beseda je povzeta iz svetopisemskega poročila... (Luk 22, 19).

Če vse to povzamemo, vidimo, da ima grška beseda »evharistija« veliko lepih in pomenljivih pomenov, saj označuje najsvetejši zakrament **kot daritev pri sv. maši**, ko se najlepše **zahvaljujemo** Večnemu Očetu s tem, da mu po mašniku in z mašnikom vred darujemo Božjega Sina pod podobama kruha in vina označuje dalje presv. Rešnje Telo kot dušno hrano, ki nam množi in ohranja **posvečujočo milost** in tedaj nadnaravno življenje ter nam tako vzbuja čednost **hvaležnosti** za ta najvišji Dar.

P. E. B.

**Dobro,
ceneno
in lepo**

**boste oblečeni, ako kupite
blago za Vašo novo obleko
ali plašč v trgovini**

Jos. Senica, Domžale

**Podružnici: Moste pri Komendi
Stranje**

KAKO JE BILO V JUŽNI AMERIKI

Pod tem naslovom prinaša list *Osservatore Romano* z dne 2.—3. jan. 1935. str. 3 članek, ki ga prinašamo v prevodu.

Nj. Prezvzišenost Mons. Šarić, sarajevski nadškof, se je te dni vrnil po svojem apostolskem potovanju po Ameriki v Rim. Udeležil se je mednarodnega evharističnega kongresa v Buenos-Airesu, nato je obiskal jugoslovanske naselbine v Južni in Severni Ameriki. Po prihodu v Rim je obiskal urednika lista *Osservatore Romano* in mu opisal svoje potne vtise.

Slovesnosti v Buenos Airesu — vzvišeni prelat se je udeležil l. 1926. tudi evharističnega kongresa v Chicagi — so bili nebeški dnevi.

Človek si ne more misliti bolj veličastne, bolj navdušene verske manifestacije. Bog je dal lepo poletno vreme, ljudje so storili vse, da so slovesnosti v čast presv. Evharistije potekle čim sijajnejše in da so pustile v dušah čim globlji vtis. Lahko rečem: Vidi mirabilia, videl sem čudo. Veliki katoliški list *El Pueblo* je te dni imel na čelu debel tisk: »Vision celestial — Nebeški privid«. Prizori, ki sem jih videl, se dajo primerjati z onimi, ki jih je gledal na otoku Patmos sv. Janez Ev. Težko se Vam je vživeti v trenutek, ko je v velikem parku Palermo 2 milijona ljudi iz cele zemeljske oble klonilo in vzklikalo Kristusu Kralju v presveti Evharistiji. Višek je bil v trenutku, ko je sveti oče po vatikanskem radiu dal svoj blagoslov. Ljudje so jokali, peli klicali in navdušenem veselju. Buenos Aires je prekosil samega sebe. Svet mu priznava prvenstvo med mesti, kjer so se vršili evharistični kongresi.

Odposlanec Nj. Svetosti kardinal Pacelli si je na mah osvojil vsa srca. Bil je apostol kongresa. Vsi smo občudovali njegovo angelsko pobožnost. Z romarji je občeval kot z brati, njegova beseda je tekla vzvišeno sedaj v španskem, sedaj v latinskem ali italijanskem jeziku. Nešteto anekdot je krožilo med romarji o njem, o njegovi dobroti, učenosti, pobožnosti.

K uspehu kongresa je veliko pripomogel predsednik republike, vzoren katoličan s svojo moško izpovedjo vere, ki jo je izpovedal v imenu Argentinskega naroda.

Srečna država, kjer vlada in ljudstvo soglasno časte svojega Boga. Bog mi je naklonil milost, da sem tudi jaz govoril na tem veličastnem kongresu. Govoril sem latinsko, da me je moglo razumeti čim več udeležencev. Vesel sem bil, ko sem izvedel, da so me rojaki prisotni, kot oni iz Severne Amerike, po radiju razumeli in bili navdušeni po mojih besedah. Katoličani vsega sveta so navdušeni ploskali metropolitu oddaljene Bosne ko sem govoril

pokoren sin sv. Cerkve o čustvih do presv. Evharistije onega naroda, ki ga svet pozna pod imenom »Predstraža krščanstva« — *Antemurale christianitatis*.

Bogu sem hvaležen za to kar sem videl, ta edinstveni prizor v zgodovini sveta. Samo božja ljubezen je mogla združiti milijone src, samo evharističnega Jezusa moremo tako počastiti, samo sv. Cerkev more pokazati toliko moč nad človeškimi srci.

Mnogo duš je vrnil ta kongres veri, mnogi se še izpreobračajo.

Bili so dogodki, ki jih imenujem čudežne. Vlc. Jezuitski provincijal p. Parola mi je pripovedoval o izpreobrnitvi uglednega Argentinca, protestanta. Predstavili so ga kardinalu

odposlanecu. Kardinalov pogled ga je tako presunil, da je bil globoko ganjen. Ko je prišel domov je med jokom odkril svoji ženi, da mora postati katoličan. Svoj sklep je izvršil in danes je član katoliške cerkve. Kardinalov pogled in milost sta ga izpreobrnila. Sam sem bil priča nešteti izpreobrnenj. Sam sem izpovedal ljudi, ki že 30—40 let niso prejeli svetih zakramentov, ki so zanemarjali krščansko življenje, ki so bili člani protestozidarskih in drugih veri sovražnih društev. Na njih sem videl, kaj pomeni v Cerкви pomanjkanje duhovnikov, zlasti takih, ki bi poleg španskega razumeli še drug jezik. Za te ljudi je bil evharističen kongres njihova velika noč.

Buenos Aires je postal svetilnik in gorje svetu ako ob tem svetilniku svet ostane v temi...

SESTANEK KATOLIŠKE AKCIJE V GROBLJAH

Kljub silo slabim potom se je sestanka dne 10. februarja udeležilo 68 fantov. Iz nekaterih župnij so prišli — ker radi snega s kolesi ni bilo mogoče — kar z vozovi. Prišlo je iz posameznih župnij kakor sledi: Vodice 6, Komenda 10, Kamnik 4, Homec 6, Dob 13, Domžale 12, Ihan 7, Mengeš 15, (Mengeš 8, Trzin 3, Groblje 4).

Predavatelj g. dr. Miha Krek, advokat iz Ljubljane, je na sebi lasten način nad vse zanimivo predaval o sveti Evharistiji in sicer o tem, da je Bog resnično pričujoč v najsvetejšem zakramentu. Poleg jedrnatosti in zanimivosti moramo govor pohvaliti

obenem radi priproste razumljivosti.

Razgovor o Kresu je pokazal, da zanimanje za ta fantovski list stalno raste. Prihodnjic bomo morda poročali, kako je s tem fantovskim glasilom v posameznih naših župnijah.

PRIHODNJI SESTANEK

v nedeljo, dne 10. marca 1935!

Sestanek spet ob pol 10. uri po službi božji v Grobljah, ki se prične ob pol 9. Prosimo spet točnosti. Na razgovoru bo tudi rediteljska služba na evharističnem kongresu. Na svidenje! Bog živi!

† P. Kajetan Kogej OFM.

Nenadoma je odšel v večnost vlc. g. p. Kajetan Kogej, magister klerikov novincev v frančiškanskem samostanu v Kamniku. Na novega leta zvečer se je še kar dobro počutil, vesel in šaljiv v krogu svojih sobratov, drugi dan, 2. jan., je maševal ob šestih, kakor navadno, opravil zahvalo po sv. maši, šel še v spovednico, po zajtrku malo na vrt, prišedši v celico se je pa zgrudil nezavesten, niti vrat ni več zaprl za seboj — in tako ga je zagledal na tleh ležečega klerik-novinec č. fr. Pavel ter naglo sklical č. patre. Vlc. p. Matej Vidmar mu je podelil sv. odvezo ter ga mazilil s sv. oljem. — Kljub nagli smrti je pa bil blagi pater dobro pripravljen na smrt in na sodbo, na katero se je pripravljaval celo življenje in še posebej enkrat na mesec. Rojen dne 21. aprila 1869. na Brezovici pri Ljubljani, v globoko verni učiteljski družini, s krstnim imenom Anzelm, je kot priden dijak, nadarjen zlasti za matematiko ali računsko vedo — saj je zadovoljil celo ostrega prof. Borštnarja! — stopil v frančiškanski red dne 15. sept. 1887. ter prejel redovno ime Kajetan. Po končanem letu pre-

izkušnje na Trsatu — tačas so bili slovenski in hrvaški samostani še v eni provinciji — je napravil neslovesno, 24. sept. 1891. pa slovesno redovno zaobljubo, v mašnika je bil posvečen dne 15. januarja 1892. V redu je opravljal razne službe, več let je bil katehet na Viču, nato gvardijan v Gorici, l. 1913. je postal magister klerikov novincev v Brežicah, po potresu dne 29. jan., ko je bil brežiški samostan uničen, se je preselil v Nazaret v Sav. dolini do l. 1927.; jeseni tega leta je prišel v Kamnik z redovnim naraščanjem, ki ga je vodil do smrti. Povsod je bil tudi priljubljen spovednik, sobratom ljubezniv tovariš, očetovsko dobrohoten in skrben vodnik redovni mladini, mož molitve in premišljevanja, poln ljubezni do Boga in njegovega stvarstva. Večletno bolehnost — skleroza, to je povapnjenje žil — je vdano in še veselo prenašal. V »Cvetju z vrtov sv. Frančiška« je od l. 1921. do 1928. izhajalo njegovo obširno zasnovano delo »Asketična šola ali vadnica popolnosti«. Dokončana sta I. in II. del, tretji, dasi ga je precej izšlo, je — žal — ostal nedokončan. — Pogreb, dne 4. jan. je bil prav lep. Bog mu bodi plačnik!

Z našega razgledišča

KAMNIK. V sredo 27. svečana je odšel iz Kamnika kaplan g. Mihael Jenko in odšel v Moste pri Ljubljani, kjer bo imel nehalno nalogo, da sezida novo cerkev in župnišče ter ustanovi novo župnijo, ki bo štela okrog 7000 duš. S svojim dosedanjim delom je položil temelj tej težavni nalogi. Kamnik je ob njegovem odhodu pokazal, kako slovensko ljudstvo še vedno ljubi in spoštuje duhovnike, ki vestno vrše svoje dolžnosti. Pogrešali ga bomo zlasti kot dobrega govornika, prijatelja mladine in sploh kot organizatorja. Želimo mu božjega blagoslova in vztrajnosti, da srečno izpelje ustanovitev prve župnije posvečene sv. Družini. V Kamnik pride kaplan g. Ivan Caserman iz Cerklj. V ponedeljek 25. svečana se je poročila v župni cerkvi v Kamniku Marija Jereb iz Radomelj z mizarjem Antonom Nemeč. Nevesta je sestra misionarja g. Franceta Jereb, ki je lansko leto odšel na Kitajsko. Poroča je bila s sv. mašo, kar je v Kamniku zelo redko. In vendar je blagoslov in molitve poročne maše močen pripomoček za srečno družinsko življenje. — Zanimanje in delo za Evharištični kongres zadnje čase narašča. Zavzeli so se zanj ne samo dekleta, ampak tudi žene in moški. Družinska nabirka je te dni v teku. Kot duhovna priprava bo lepo vplivala 40 urna pobožnost na čast presv. Rešnjmu Telesu ob pustnih dnevih. Da bi se pač župljani pridno udeleževali te pobožnosti. — Ob petkih 40 danskega posta je ob 7 sv.

maša v priljubljeni božjepotni kapelici na Kalvariji, kamor prihajajo prijatelji trpečega Zveličarja in žalostne Matere božje iz celega okraja.

NEVLJE pri Kamniku. V pretečenem letu je bilo v župniji 16 oklicev, porok 11. Rojenih je bilo 20 otrok in sicer 10 dečkov in 10 deklic. Umrlo jih je 17, 7 moških in 10 ženskih. Med umrlimi je trinajst odraslih in 4 otroci. Najstarejši umrli moški je imel 76 let, najstarejša umrla ženska 78. Med umrlimi sta 1 moški in 1 ženska umrla vsled hudih opeklin, ki sta jih dobila pri nesreči v kamniški smodnišnici. — V tekočem letu prihajajo v župnijo sledeči časopisi: 76 Domoljubov, 19 Bogoljubov, 17 Glasnikov, 3 Kraljestvo ožje, 14 Katoliških misijonov in 5 Tujih svetov. — Pred tedni je bil v tukajšnji cerkveni dvorani propagandni dan za društvo Rdečega križa, ki je bilo nedavno ustanovljeno za Neveljsko občino. Ob tej priliki so tukajšnji tamburaši zaigrali nekaj komadov narodnih pesmi, predsednik občine, g. Fr. Novak, je pozdravil navzoče, nato je tukajšnji šolski upravitelj g. Pero Horn govoril o namenu in pomenu Rdečega križa. — Prireditev se je končala s kratko narodno igro s petjem. V nedeljo, dne 17. februarja je društvo priredilo za predpust burko »Beneški trojčki«. V postnem času se bo igrala igra resne vsebine.

STRANJE. V januarju smo mrličem samo zvonili, pogreba pa ni bilo nobenega. Vsi so umrli drugod. Zanimivo je, da sta na en dan ležali v Ljubljani dve ženski iz Bisteršice, Neža Čevka in Apolonija Uršič.

— Imeli smo pretekle dni več manjših požarov. Koncem januarja je pogorel Prelesnikov hlev v Praprotnem sv. Primoža. Skoraj nov. Pred šterimi leti je pogorel; takrat je bila vzrok strela, letos pa spet. Kdo je vzrok, bo težko dognati. V nedeljo 17. febr. zvečer je bil spet precejšen oženj. Gorela pa je večidel le trava v bližini Okroglega. Hujšo nesrečo so pa ognjegasci v začetku februarja preprečili, sicer bi bile Stranje tačas shajališče časnih poročevalcev od blizu in od daleč. — Iz Kopiš iz Kamniške Bistrice pa odhaja sedaj, koncem februarja, dolgoletni gozdni čuvaj Špin Janez v zaslužen pokoj. Mnogoštevilni turisti in neturisti ga bodo gotovo zelo pogrešali. Nastanil se bo v svoji hiši v Zg. Stranjah. Naj le dolgo časa uživa zaslužen pokoj. — Za evharistični kongres se po malem, vsaj vsako nedeljo malo, navdušujemo in pripravljamo. Upamo, da tudi takrat ko bo prišlo do resnice, ne bomo med zadnjimi.

SV. TROJICA pri Moravčah. Tukajšnja soseska žaluje; zakaj njen odlični rojak, senator dr. Valentin Rožič, je po kratki bolezi teden dni pred svojim godom v Leonišču v Ljubljani izdihnil svojo blago dušo. Rodil se je v znani hiši »pri Ostanku« v Viševku, dne 2. septembra 1878. Bil je torej v 57. letu svoje starosti. Pri krstu so mu namenili dati ime Egidij ali Tilen, ki se obhaja 1. septembra. Zapisan je bil pa vsled pomote za Valentina. Ostankov Tine je bil, kakor že toliko naših odličnih nož, iz kmečke hiše ter je bil doma pastirček do svojega 12. leta. Ljudskih šol razven v Moravčah takrat še ni bilo v župniji. Po-

Noni in Mani v gorah

Mladostni doživljaj z Islandije. — Spisal
Jón Svensson S. J. (Dalje.)

»Gotovo. Bodite tako dobri in vstopite.«

»Dajte mi palico,« rečem jaz Haraldu.

Takoj mi da težko palico, ki je bila vsaj še enkrat tako dolga ko jaz. Postavim jo v kot poleg vrat.

»Lahko mi daste tudi puško,« nadaljujem jaz.

»Ni treba, mali prijatelj. Obdržim jo vedno pri sebi.«

Tedaj povedemo Haraldu v sobo, kjer nas je čakala Boga.

Takoj stopi k njej, ji da roko in reče:

»Dober dan!«

»Dober dan!« odvrne Boga in ga prosi, naj sede za mizico, ki je stala ob steni, nasproti pisalniku našega očeta.

»Hvala!« reče on, nasloni puško na steno in sede.

»Ali vas smem povprašati po imenu?« reče mati.

»Oprostite, vaša dva dečka sta se prej malo ustrašila radi nesporazumljenja, ko sem jima povedal svoje ime.«

2. Nepriličen gost.

»Zato moram takoj povedati, da jaz nisem pobegli Haldor Helgason. Meni je ime Harald Helgason in sem dvojčen brat nesrečnega Haldorja.«

Mati se nasmehne in reče:

»Pa če bi bili tudi res Haldor iz Borga, se nam vas pač ne bi bilo treba bati.«

»Prav ste rekli,« odvrne tujec. »Haldor je bil vedno dober človek.«

»Zdi se, da ste prišli zelo od daleč. Videli smo vas, ko ste po visokem zapadnem pobočju hiteli sem dol.«

»Da, naravnost iz Borga prihajam.«

»Je li bila pot dolga?«

»Gotovo iščete konje ali ovce?«

»Ne, gospa,« odgovori Harald z nasmehom; »nečesa popolnoma drugega iščem.«

Mani in jaz stopiva bliže, da bi bolj slišala.

Harald nadaljuje:

»Eden iz družbe desetih mož sem, ki je bila danes odposlana, da prehodi te gore.«

»Zakaj morate prehoditi gore?« uide Maniju beseda.

»Mojega nesrečnega brata moramo iskati,« odgovori Harald.

»In vi ste morali preiskati gore, s katere smo vas videli prihajati?« vpraša mati.

»Da, gospa. Mislili so, da bi se bil moj brat utegnil udomiti v kateri mnogih dupelj tam gori, in jaz naj bi ga iskal.«

»Rekli ste, da vas je deset.«

»Seveda vsak izmed nas naj bi hodil zase. Moji tovariši hodijo po drugih delih velikega zapadnega pogo-
gorja.«

»Ste li prišli bratu kaj na sled?« vpraša mati in obenem Haraldu ostro pogleda.

»Ne, gospa,« odvrne mladi mož, povese oči in jih upre v noge. »Nisem mu prišel nič na sled.«

»Vi torej mislite, da ga ne bo mogoče najti na tej gori?«

»Ne. Drugače bi ga bil gotovo našel.«

»Pa kako morete pomagati, ko gre za to, da ujamejo vašega lastnega brata?«

»To delam zato, ker sem prepričan, da bi bilo za njega samega najbolje, da bi ga ujeli. Zatrčno nomreč mislim, da bi ga oprostili ali da bi ga vsaj doletela samo majhna kazen, če bi njegova zadeva prišla pred sodišče. Delal je v pijanosti in ni vedel kaj počenja.«

»Gotovo. Si lahko mislim,« pripomni mati sočutno.

»Kam je neki šel Haldor?« vpraša Boga.

uk za prvo spoved in sv. birno je dobil pri g. dekanu Janezu Tomanu. Za prvo sv. obhajilo se je pa hodil učiti h g. Tomažu Kajdižu. (Življenjepis tega zaslužnega duhovnika in poznejšega kanonika v Ljubljani je rajniko lepo opisal v Mohorjevem kalendarju za l. 1916; posebno kako je znal g. Tomo z raznimi darili pri šolarjih povečati njih pridnost pri učenju krščanskega nauka.) Pri pouku drugih potrebnih reči mu je pomagal učitelj zasilne šole na Vrhpolju Štefan Birk. Toda vedoželjni Tine se je že doma naučil brati. Iz želje, da bi postal samostanski brat, je prišel v mestno šolo v Kamnik. Tu je ministriral pri oo. frančiškanih včasih pri večjih sv. mašah. Tudi pozneje kot profesor in še kot senator je radevolje klečal pri oltarju in stregel duhovniku pri službi božji. Gimnazijskih nauk se je učil v Ljubljani; v 4. in 5. šoli je bil v Kranju zaradi zdravniškega nasveta, in maturo je pa napravil v Ljubljani 1901. Nadaljna pot visokošolskega učenja ga je vodila preko mariborskega semenišča v Gradec, kjer se je moral s poučevanjem drugih preživljati; zakaj od doma mu mati vdova ni mogla dajati. Zlasti se je posvetil učenju zemljepisja, iz katerega je tudi postal doktor l. 1908. Jeseni l. 1904 je »Zarjan« Valentin Rožič govoril ob priliki odkritja spominske plošče na Vegovem domu v Zagorici 1500 poslušavcem; in je bil od tačas zelo cenjen govornik pri ljudstvu. Zlasti so ga cenili Koroški Slovenci, kjer je pred vojno več let deloval med njimi kot tajnik Mohorjeve družbe. Nje se je spomnil tudi v oporoki, ko ji je volil 1000 Din. Po prestani tri letni vojni službi se je vrnil zopet

v Celovec, kjer so ga pa Nemci kmalu internirali. Zato se je vrnil v Ljubljano, kjer je l. 1920 postal profesor na Tehnični srednji šoli. L. 1931, predno je kandidiral na takratni Živkovičevi listi, mu je bila dodeljena pokojnina. Ker ni s svojo kandidaturom za poslanca prodri, je bil pozneje od kralja imenovan za senatorja, pač v prvi vrsti tudi radi odlik in zaslug na Koroškem.

Za svojo petdesetletnico je ustanovil knjižnico K. S. prosvetnega društva pri Sv. Trojici. Uspeh njegovih prizadevanj, potov in prošenj in prispevanja v denarju je bil vodovod na Vrhu, ki je bil blagoslovljen in otvorjen na jesensko kvaterno nedeljo 1934. Ljudje so delali večinoma sami a brez podpore banovinske uprave in brez senatorju lastne prizadevnosti za svoje rojake, bi pač Višeljani še ne imeli vodovoda.

Zato ni čuda, da se je ob pogrebu rajnega solzilo marsikatero oko njegovih ožjih rojakov, katerim je bil pokojni Tine dober kot lastni oče. — Bog mu daj dobro na onem svetu! Želimo mu, ko se spominjamo njegovih šaljivih nagovorov in pa njegovih dobrot, sedaj ko je utrujen od dela za se in za druge dospel do večnega počitka. Bog mu daj dobro na onem svetu!

Domača trojiška cerkev mu je bila zelo priljubljena. Bil je njen dobrotnik. Za 250 letnico je nameraval izdati knjižico z opisom njene ustanovitve in podatki zgodovinski razvoj soseske pri Sv. Trojici, kar pa mu je preprečila smrt. Tudi župnišču je bil zelo naklonjen, lansko leto je prispeval k napravi oken večjo vsoto. — Počivaj v miru, dragi Tine!

KOLOVRAT: Odlični rojak Jakob Prašnikar. V poročni knjigi I. z dne 17. februarja 1783 je zapisano, da sta tega dne stopila v sveti zakonski stan Matevž Prašnikar sin Blaža, kmeta, in Jera, hči Lovrenca Ocepka, tudi kmeta. Iz tega zakona se jima je rodil dne 21. julija 1784 sin Jakob, ki sta mu bila pri krstu Gregor Zupančič in Uršula Ocepka za bostra. — Gornje Vrtače h. št. 2 pd »pri delavcu« v soseski sv. Jakoba v Borjah, župnije pa Koloavraške, so tedaj bile rojstni dom Jakobu Prašnikarju, poznejšemu vrlému možu, kateremu se moramo zahvaliti, da smo dobili velikega Slomškega. — Tako piše eden najboljših živečih slovenskih zgodovinarjev, prelat dr. Franc. Kovačič na str. 2 v I. delu - Služabnik božji Anton Martin Slomšek, knezoškof Lavantinski. Jakob Prašnikar je dovršil gimnazijske nauke in nekaj let semenišča v Ljubljani. Vsaj kot bogoslovca drugoletnika ga nahajamo l. 1808 še v Ljubljani. Posvečen v mašnika pa je bil dne 22. septembra 1810 (za lavantinsko škofijo) v št. Andražu na Koroškem, torej ne v Ljubljani. — Zakaj je odšel iz Ljubljanske v lavantinsko škofijo, bo vzrok temu najbrže to, da so l. 1809 Francozi zasedli bivšo Kranjsko tja do Trojan. Zato je v tistih letih (1809—1813) odšlo več duhovnikov in bogoslovcev raje na štajersko, kjer so potem službovali in našli ondi vse priznanje. Med drugimi zlasti omenjeni vrli kaplan in potem župnik Jakob Prašnikar.

Kod in kje je služboval g. Jakob Prašnikar, more najti vsakdo v omenjeni knjigi Mohorjeve Družbe - Slomšek I. del — Za tekoče leto 1935 bo izšel II. del življenja

»Mislim, da je odrinil proti jugu. Tam bo našel lahko mnogo boljše skrivališča ko tukaj...«

Mati prekine pogovor z besedami: »Gotovo ste se utrudili in ste potrebni okrepčila. Grem ven, da vam prinesem kaj jesti. Kmalu se vrnem.«

Mati zapusti sobo in Boga gre z njo. Mani in jaz ostaneva pri gostu.

»Kakšen je Haldor?« vpraša Mani. »Prav tak ko jaz,« odgovori Harald semhljaje. »Saj vesta, da sta si dvojčka navadno podobna.«

»In kako je napravljen?«

»Ko je zbežal, je imel temnomoder suknjič z dvema vrstama velikih zlatih gumbov. Na glavi je imel velik klobuk s širokimi krajci.«

»Zdaj ga bomo lahko spoznali, če ga bomo srečali,« pravi Mani.

»Težko bi ga dobili pred oči, saj ga ni v teh krajih,« odgovori Harald.

»Ali mislite, da bi se mu bilo nevarno približati?« vpraša zopet Mani.

»Da, zagotovo mislim, moj mali prijatelj. Krepko se bo branil proti vsakemu, ki bi ga skušal ujeti.«

»Je li zelo močan?« nadaljuje Mani.

»Da, silno močan,« reče Harald semhljaje.

Maniju se oči razširijo.

»Potem je dobro,« pravi, »da je da-
leč od nas.«

»Da, gotovo je dobro,« odgovori Harald.

»Prej ste rekli, da je dober človek.«

»Da... gotovo... Saj prej je bil. Tako nevaren je postal šele, odkar je zbežal. Noče se namreč dati živ vloviti.«

Midva z Manijem sva dobila silno spoštovanje pred ubeglim možem in vesela sva bila, da ga ni blizu.

Za nekaj časa vpraša Mani:

»Ste li našli mnogo jagod no gori?«

»Da, mali prijatelj, pa niso še zrele.«

»Kakšne jagode pa rasejo prav tam zgoraj?«

»Prav zgoraj jagode ne rasejo, toda malo niže na pobočjih rasejo majhne, sladke rdeče jagode, borovnice in temnordeče jerebice. Na nekaterih mestih sem moral takorekoč bresti skozi gorske rastline, ki bodo kmalu vse rdeče, višnjeve in črne od samih jagod.«

»Ooj, potem morava prav gotovo kdaj tja gor, Noni!«

»Da, gotovo morava!«

»Ali je drugače lepo tam gori?« vpraša zopet Mani.

»Da, mali prijatelj, čudovito lepo je. Videl sem gore in doline in krasne pokrajine na vse strani in strme skale in zelene griče in dupline in globeli in

reke in potoke in premnoge, za čudo lepe gorske cvetlice po rebrih in potem na severovzhodu véliko, temnomodro Atlantsko morje.«

»O, Noni, tja gor morava, ali ne?«

»Gotovo, gotovo, Mani. Jaz tudi mislim!«

»Kaj je še tam gori?« vpraša Mani dalje.

»Mnogo živali je, posebno ovac in konj in divjih bikov, ki se jih je treba čuvati, in lisic in nešteto ptic...«

Zdaj se odpro vrata in mati z Bogo vstopita s tečno večerjo za našega gosta.

Pokriža se, kakor je navada pri islandskem deželskem ljudstvu, in zmoli kratko molitev pred obedom. Nato začne jesti.

Nenadoma se obrne k materi in reče:

»Ker bi šel rad jutri že na vse zgodaj naprej, bi bil vesel, ko bi mogel leči počivat čim prej.«

»Lahko greste počivat, kadar hočete,« odgovori mati. — »Boga, pojdi brž in postelji zgoraj v sobici za goste.«

Boga odide.

Ko Harald povečerja, reče:

»Še nekih reči bi vas prosil, gospa.«

(Dalje.)

nepozabnega Slomška kot škofa. Poleg pravega 21. julija (ne junija) 1784 kot rojstnega dne (po omenjeni rojstni knjigi v Kolovratu) bi bilo popraviti na strani 19, da je bila še živeča sorodnica škofa S. Ana rojena 15. julija 1866 (ne 1886,) ker je bila poročena dne 19. nov. 1889. Na strani 98 je graški škof Sebast. Cengerle bil od l. 1824. do 1848 kakor je to pravilno na str. 164.

DOB. Pred novim letom se imele žene in dekleta v Dobu duhovne vaje ločeno vsake po tri dni. Prve tri dni meseca svečana letos so pa prišli fantje in možje na vrsto. Duhovne vaje za može in fante je vodil o. Bukovič Anton iz Ljubljane v veliko zadovoljstvo vseh. Ko so minule tridnevne pobožnosti, bilo nam je žal, ker so prehitro minule. Pri duhovnih vajah smo poživili svojo vero in se s tem pripravili na evharistični kongres v Ljubljani.

Kaj pa naši širitelji nove vere delajo, ste gotovo radovedni. Sram jih je in vsi bi najrajši videli, da bi njih podpisi na vlogi, katero so nesli trije osebno v škofijo, ne bili nikdar prišli in javnost. Toda pregovor »Kar se stori, se zve« tepe tudi pristaše nove vere in sedaj romajo na Brdo, pa ne k Materi božji. Tako se širi njih slava tudi v Črni graben. Njih »škof« ima pa zdaj na državni cesti opravilo od Vira do Prevoja.

IHAN. V nedeljo 17. marca bo v društveni dvorani govornik iz Ljubljane predaval o evharističnih kongresih. Na predlog igralcev katoliškega prosvetnega društva je sklenil odbor, da priredi nabožno igro »Vrtnar« 24. in 25. marca. Čisti dohodek bo za evharistični kongres. Odborniki bodo za to prireditelje prodajali vstopnice po hišah. Upajo, da jim bo šlo gladko izpod rok. — Na Svečnico so Antončkova mati na Brdu praznovali svojo devetdesetletnico. Sami so stregli gostom. Na sv. Valentina je Urbančev Tine obhajal svojo 92 letnico. Pa je še čvrst. Najstarejši je v fari.

PRAZNOVANJE GOSPODOVIH DNI

Med osebne pravice delavcev prišteva veliki papež Leon III. potreben počitek od dela in truda ob prazniških dnevih. Ne misli pa pod tem večjega uživanja lenega brezdelja, še manj brezdelnost, ki je v zvezi z zapravljanjem denarja, ampak počitek, ki je posvečen po veri. Zakaj? Počitek, zvezan z vero, človeka obrne proč od del in opravi vsakdanjega življenja, privede ga pa nazaj k premišljevanju nebeških dobrin in da večnemu božanstvu pravično in dolžno češčenje. To je predvsem bistvo in vzrok počitka, ki ga je treba držati ob prazniških dnevih, kakor je to že Bog v stari zavezi s posebnim zakonom določil: »Spominjaj se, da posvečuješ sobotni dan«, in ga je sam dejansko učil, ko je bil takoj, ko je človeka ustvaril, skrivnostno počival: »Sedmi dan je počival od vsega dela, ki ga je bil naredil.

To je božja volja, ki določa delavski počitek. Božja volja mora biti sveta delavcu in podjetniku. Ako ne, greši lahko eden kot drugi. Kako se pa izpolnjuje božja

DOMŽALE. V l. 1934. je bilo v domžalski fari rojenih doma 51, v ljubljanski bolnici 9, skupaj 60 otrok, 29 dečkov in 31 deklic. 59 jih je katoliških, 1 brez vere. Oče tega nekrščenega brezverca je iz Trbovelj, mati iz Volčjega potoka. Prišla sta v Domžale iz Holandije. 5. majnika 1934. sta pred sreškim načelstvom v Kamniku za-se in za svojega 2 leti starega sinčka izjavila, da izstopata iz rimskokatoliške cerkve in ostane nadalje »brez vsake konfesije«. Nezakonski je bil eden. Umrlo je 25 oseb, 6 otrok, 19 odraslih, od teh 6 starih nad 60, 5 nad 70, 5 nad 80 let. Najstarejše so bile 3 ženske: Kvas Neža 89, Porent Neža 88, Pavovec Marija 87 let. Ponesrečila sta se dva: 54 letnega Ferdinanda Zupanca je zadel dim, 21 letni Edvard Janežič je na križišču, vozeč se na kolesu, priletel v dirjajoč avto in se ubil. Vseh skupaj je na domžalskem pokopališču, ki je bilo l. 1904. napravljeno, počivalo 31. dec. 1934., torej po 30 letih pokopavanja, 1244 mrličev. Oklicanih je bilo 25 parov, poročenih v domžalski cerkvi 13 parov. V l. 1934. so se v Domžalah vršile trojne tridnevne duhovne vaje: od 7.—10. jul. za dekleta, od 6.—9. septembra za žene, od 6.—9. dec. za može in fante. Vse tri je vodil s svojo priznano apostolsko gorečnostjo misijonar g. Tomaž Tavčar. Udeležba je bila vsakikrat pri vseh sedmih govorih izredno velika; celo pri možeh in fantih so tudi pri govorih, namenjenih samo možem, oziroma samo fantom, moški sami napolnili vse, tudi ženske klopi. Obhajanih je bilo v l. 1934. v domžalski cerkvi 27.600 oseb.

GROBLJE: V nedeljo 17. marca, bo v Društ. domu v Grobljah krstna predstava nove narodne igre: »Črna žena« v štirih dejanjih s petjem. To lepo narodno igro je priredil za oder domačin, Domžalčan, g. Ivan Redenšek. Vabimo tudi okoličane. Začetek je ob 1/2 4 popoldne.

volja v podjetjih v našem okraju? Žal, da moramo priznati, da se veliko greši od enih in drugih in se skrunijo Gospodovi dnevi.

So nekatera podjetja ob naši Bistrici, ki menijo, da jih ne veže ne božja ne državna zapoved o praznovanju nedelj in praznikov. Imajo za veliko izgubo, ako bi popolnoma počivalo delo v nedeljo in praznik dopoldne. Ako ne obratuje v celoti, pa vsaj posamezni oddelki morajo motiti praznični počitek. Pri tem se radi sklicujejo na čiščenje in popraviljanje strojev. Seveda je ta izgovor prazen. Zakaj pa nekatera enaka ali podobna podjetja popolnoma praznujejo? Odgovor je na dani, ker to delo opravijo med tednom. Drugi ga pa po svoji stari navadi že kar naprej določijo za nedeljo. Res, da podjetnik ni vselej s takim ravnanjem zadovoljen, vendar pa različni ravnatelji in podravnatelji delajo dostikrat na svojo roko in delavcu vzamejo počitek.

Smešno je, ako se te vrste ljudje sklicujejo na obilico naročil in delavce silijo na nedeljo delo; v istem času ali pa prav kma-

Ako potrebujete

DOBRE PEČI

in štedilnike

oglasite se

pri **Franc Kosmaču**

v **VELIKEM MENGŠU**

(cesta na Moste)

Dobite najboljše in najcenejše peči, izdelane od domačih družinskih članov - strokovnjakov, zato brez konkurence v delu in ceni. Proti jamstvu tudi na odplačila.

lu pošiljajo iste delavce na 14 dnevni ali še daljši dopust. Vsakdo more spoznati iz takega ravnanja, da v takem podjetju ni vse v redu. Zakaj pa taka podjetja ne sprejmejo več delavcev v delo? Ali mar nimajo gospodje nobenega socialnega čuta, da bi pomagali reševati splošno brezposelsko krizo?

Nočemo pa krivde zvrčati za skrunjenje Gospodovih dni samo na delodajalce, čeprav bi mogli navesti še mnogo slučajev, kako so eni krivi tega greha. So tudi delavci sami krivi, da nimajo nedeljskega počitka in to pogosto iz same lakomnosti. Taki kažejo na vsakem koraku voljo, da radi delajo ob nedeljah. Ako pride do glasovanja, z obema rokama glasujejo, da naj se dela v nedeljo in praznik. Pri tem pa hinavsko oči zavijajo in lažejo, da delodajalec zahteva tako. Vest jim očita, da ne delajo prav, toda v družbi enakih tovarišev jo zadržuje in se imajo še za dobre vernike.

Posledica takega ravnanja je podivjanje in posurovelost delavca. Neobčuten za vse, kar je plemenitega in človeka vrednega tudi telesno kmalu izbira, da je nesposoben za delo in zaslužek. Sebe spravi v prerani grob, družino pa v revščino, kar je trdil že apostol Pavel: »Korenina vsega hudega je lakomnost.«

Ali si že kdaj mislil, zakaj toliko industrijskih podjetij tako hitro propade ali pa preide v druge roke? Kmetije ostanejo dostikrat več stoletij v rokah iste rodbine. In vendar je pri kmetiji dostikrat prava revščina v primeri z industrijskim podjetjem. Zakaj ta ostane, ona propade? Sv. Janez Vianej odgovori na to vprašanje in zadovolji našo radovednost, ko trdi: »Dve poti peljeta na beraško palico; skrunjenje nedelj in krivično blago.« »Ako Gospod hiše ne zida, zastoj se trudijo zidarji.« Tako Bog daje poudarek svojim zapovedim.

**TAPETNIŠKE,
LIČARSKE IN
SEDLARSKE
IZDELKE**

DOBITE NAJCENEJE PRI

MARTIN MALI, Domžale

**ZIMNICE, PERESNICE, ZOFE
ZENINI IN NEVESTE POPUST!**

OTROŠKI KOTIČEK

STRICKOVA POSTA.

»Naš striček« piše. — »Ko pomlad cvetoča pride ...« Ne res, da poznate vsi to pesem? Velja prav posebno za ta mesec marec, ko bomo obhajali prihod pomladi, polni veselja ji gremo naproti, da jo pozdravimo in sprejmemo. — Pomlad je pa tudi v vas, dragi moji nečaki in nečakinje, pomlad mladosti, pomlad je v vaših srcih, pomlad v vaših očeh, pomlad v vaših dušah. Ali veste, da je pomlad mladosti najlepša doba človeškega življenja? Saj mlad človek gleda tako veselo in brezskrbno v prihodnost, v življenje — to sami dobro veste. Nimate še nagubančenega čela, nimate še žuljavih rok kakor vaši očetje in matere, ki imajo polno skrbi; o prihodnji sreči sanjate in zlate gradove si stavite in zidate ... Naj bi bila vaša duša kakor večna pomlad — vedno lepa, cvetoča! To pa bo, če boste ohranili dušo v milosti božji in čistosti. Zato pa pojdite pogosto k Jezusu! Zato se zatekajte k nebeški mamici Mariji, zato prisrčno častite posebno v tem mesecu sv. Jožefa, ki je bil varih Jezusa in Marije! — Kaj ste pa že storili za pravo na evharistični kongres? Neka deklica mi je rekla, da si vse zapisuje, kar stori za evharistični kongres: dobra dela, premagovanja, molitve, sv. maše, obhajila, pa tudi dinarčke, ki jih daruje — o, to bo pa zlata knjiga za nebesa!

Hedica C. — Res ni bilo mogoče objaviti slike, kako sta se poslovila oba strička, bilo je prežalostno, posebno, ker smo slovo obhajali s — postom. Kadar boš v lepi domači kapelici, se spomni tudi obeh stričkov! Ali boš? Pozdrav Tebi in Tvojim tovarišicam! — **Mihelca, Emica, Katica:** Veseli me, da Vam je tako všeč posebno »Otroški kotichek«, le pišite kaj za ta kotichek, da ne bom samo jaz pisal. Ali se v Vašem kotu tudi kaj pripravljate za evharistični kongres? Naj Vas s svojim Simonom blagoslovi devica Marija! — **Jerica Chiba:** Izprašuješ me, če imam tak daljnogled, s katerim se vidi v Kamnik. Da, imam celo tak daljnogled, da vidim v srca in v duše, tudi pri Tebi. Vprašal sem Te, kako ti je ime, pa si mi sama povedala, zato Te pa poznam. — Jezušku pa si napravila za jaselce rdečo, svileno oblekco iz samih vzdihljajev: »Jezus, moj ljubi Bog, ljubim Te nad vse!« Prepričan sem, da Te ima dobri Jezus prav rad radi tega in pa tudi za to, ker si sklenila, da boš še bolj pridna in da hočeš napraviti Jezusu še večje veselje. Naj bo Tvoja mladost kakor lep, sončen pomladanski dan, brez oblakov in viharjev! Pozdravljena!

Uganke

		A			1.
A	A	A	A	A	2.
E	E	E	J	K	3.
		K	K	L	4.
			M		5.
		M	N	O	6.
P	R	R	R	R	7.
S	S	I	T	V	8.
			Ž		9.

Sv. popoivnica na Vélíki planini.

(Konec.)

Da ni imel Jožek Najsvetejšega pri sebi, na glas bi se bil čudil vsemu, kar je zdaj videl. Ozek hodnik je peljal v votlino. Komaj je napravil Jožek par korakov za Nacetom, že je zagledal na desno vdolbino, kjer je bilo nakopičenih toliko drv, da jih še doma niso toliko imeli, zopet malo naprej je videl na levo drugo votlino, kjer se je stekala voda, ki je kapljala s skale in se zbirala kakor v koritu, kristalnočista je bila, od nekd so se vanjo vpirali opoldanski sončni žarki, da je bila videti kakor velik biser. Hodnik se je malo razširil in Jožek je videl ob stenah votline vse razne življenjske potrebščine tako lepo urejene, da tega niti doma pri materi ni videl. Oče je pač imel časa dovolj, da si je svoje bivališče lepo uredil in z vsem potrebnim preskrbel, saj je tuudi kuhal in kuril v jami, pa seve samo po noči, ko nihče dima ni videl.

Zdajci je Nace odgrnil zaveso in vstopila sta v stanovanje bolnikovo. Jožek bi bil najraje duška dal svojemu začudenju, pa se je spomnil, da ima Najsvetejšega pri sebi.

Prišla mu je misel: ali je to hlevček v Betlehemu, ali pa je morda to božji grob? Pa ni imel časa za premišljevanje. Pri majhni lučki, ki je tam v kotu briela, je zagledal precej prostorno votlino, ki je bila opremljena kakor kaka soba. Tu je bila omara, tam miza in stoli, povesod pa suh in svež zrak. Tam v kotu je stala postelja in od tam se je zaslišal glas:

»Ali si prišel, Nace, ali si pripeljal gospoda seboj? Tako mi je bilo huđo po noči, jaz mislim, da ne bom dolgo več.«

Vodoravno: 1. črka, 2. moško ime, 3. ribiško orodje, 4. število, 5. črka, 6. žensko ime, 7. mesto v Sloveniji, 8. mesto v Sloveniji, 9. črka. Po sredi navzdol bereš sveto reč.

2	3	4
7	6	5
8	9	10

II. Skrivnostni kvadrat:

Razvrsti številke tako, da bodo vodoravno in navpično znašale po tri številke vedno vsoto 18.

III. Vprašanje: Kdo je najbolj bogat?

Rešitev je treba poslati do 20. vsakega meseca.

Rešitev ugank v 2. štev. N. L.: 1) Evharistija; 2) Naročili bomo: Mohorjeve; 3) Na vprašanje, kdo je najbolj ubog, so prišli trije odgovori: a) Jezus-jetnik, b) pogani brez Jezusa, c) grešniki brez Jezusa, vsi trije odgovori veljajo.

Prav so rešili: Bronislava Kočar, Rova; Hedica Cedilnik, Lichtethuren; Mihelca, Katica, Emica Andrejka, Rova.

Žreb je določil nagrado Mihelci Andrejkovi z Rov, dobi lep rožni venec; prišli ponj v misijonišče.

CILKA ZAJC — strojno pletenje, Groblje, Društveni dom — Poceni puloverji, nogavice, šali, rokavice, i. t. d.

Jožek se ni mogel več vzdržati. Planil je tja proti postelji in na glas zaplakal in zaklical: »Moj atek, moj ljubi atek!«

Težko se je dvignil bolnik na postelji in začuden gledal svojega sinčka v ministrantovski obleki: »Jožek, kako pa si ti semkaj prišel? Ali si prišel z gospodom, da si oblečen v to obleko?«

»Veš, France,« spregovori zdaj Nace, ki je stal v ozadju in si otiral solze, »gospodu pač ni bilo mogoče priti v takem semkaj, in vendar je prišel Gospod k tebi, glej, tvoj sinček Jožek ti ga je prinesel, zato je oblečen v ministrantovsko obleko; glej tam na vratu ima posodico, kjer hrani Najsvetejšega, zdaj pa bomo naredili vse tako kakor v cerkvi pri sv. obhajilu.«

Z odprtimi očmi je poslušal bolnik to veselo in nenavadno novico, v očeh so se mu lesketale solze, objel je svojega sinčka in ga pritisnil na svoje srce. »O, kolika sreča, da mi moj nedolžni otrok prinese popotnico, po kateri sem tako hrepenel! Zdaj pa bom lahko umrl!«

»Atek, atek, ne umreti, ne umreti, doma čakajo mama in bratci in sestrice na vas!« je zaklical Jožek in milo zaplakal.

Nace je pomagal bolniku, da je sedel v postelji, nato pa je pošepetal Jožeku, naj vse tako stori, kakor ga je doma naučil g. župnik.

»Atek, najprej moramo kesanje obuditi,« se je oglasil Jožek ter začel sam: Moj Bog, žal mi je, da sem grešil — in oče je molil z njim. Nace je pokleknil in si na tihem otiral oči.

»Zdaj, atek, pa moramo obuditi vero, upanje in ljubezen,« je govoril Jožek naprej. S tresočim glasom je molil oče za svojim sinčkom molitve, po licu pa so mu polzele solze in večkrat je moral prenehati, ker je bil preveč ganjen.

Zdaj je Jožek položil posodico z Najsvetejšim na mizo, tam je bil Nace že razgrnil beli prt in prižgal sveče, ki jih je bil prinesel seboj. Bolnik pa je začuden gledal na svojega sinčka, kako je vse znal.

Jožek je pokleknil in odprl sveto posodico, v kateri je imel Najsvetejše. Ganotje ga je prevzelo in glasno je zaplakal, v tem trenutku je prišel še Janez in ginjen je pokleknil.

»Atek, sedaj pa vam bom podelil sveto popotnico«, se naenkrat oglasi Jožek, vstane in vzame sv. hostijo iz posodice, jo dvigne, da jo je mogel videti oče, in začne: »Glejte jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta! Gospod nisem vreden ...« S tresočo roko napravi križ nad očetom in moli: »Prejmi, brat, popotnico Telesa našega Gospoda Jezusa Kristusa, ki te naj varuje pred hudobnim duhom in pripelje v večno življenje!« Spoštljivo poda nato sveto hostijo svojemu očetu, ki jo ves srečen zavžije.

Zdaj se pa Jožek ni mogel več premagovati, ob očetovi postelji je zdrknil na kolena in glasno zaplakal. Bolnik pa ga je gladil po glavi in šepetal: »Moj Jezus, moj Jezus!« — Tako je minilo nekaj trenutkov.

Kar se oglasi bolnik: »Jožek, neizmerna čast te je zadela, da si smel nositi Najsvetejše, ne pozabi tega nikdar! Svojemu umirajočemu očetu si prinesel popotnico, naj ti dobri Bog povrne to s svojim blagoslovom! O, kolika sreča, koliko veselje za mene, da je prišel moj Jezus k meni! Zdaj pa rad umrjem! Jožek, pozdravi doma vse, jaz jih ne bom več videl, pozdravi mamo, naj ne bo preveč žalostna, ker me ne bo več, pozdravi bratce in sestrice svoje, reci jim, da sem zanje molil, naj tudi oni zame molijo, ko me več ne bo!« —

Jožek je na glas ihtel in se oklepal svojega očeta. Bolnik je počasi zopet legel v posteljo, glas mu je vedno bolj pojemal. Pristopila sta Nace in Janez, obema je segel v roko in se začel poslavljati ...

»Jožek, če je ... božja volja, ... postani duhovnik«, le tiho je mogel še govoriti, »ne pozabi, da si kot otrok prinesel svojemu umirajočemu očetu ... sveto popotnico! Daruj svojo prvo sveto mašo ... za mene, ... bodi dober duhovnik, ... moli za mene, ... jaz grem ... o Jezus, moj Jezus,

kako si dober! Jezus, tebi živim, tebi umrjem ... Jezus, tvoj sem ...«

Bolnik ni več dokončal molitve, globok vzdih — in Jožek ni imel več očeta, bil je sirota.

S silo sta morala Nace in Janez odtrgati Jožeka, ki je krčevito jokal, od mrtvega očeta ...

Na mizi so še gorele sveče in razsvetljevale votlino, duša umrlega Francéta pa je že gledala večno svetlobo ...

Gospod Jože, ki sedaj že ovce paseš, nikar ne zameri, da sem doživljal tvoje zgodnje mladosti izročil javnosti, in tako skrivnost, ki si jo čuval dolga leta razkril! Saj je povest le v čast tebi in tvojemu pokojnemu očetu!

V. Čadež:

Svetoletno romanje

(Nadaljevanje)

V spomin pa je vsak dobil prav lično medaljo s podobo sv. očeta. H koncu smo prejeli še blagoslov od sv. očeta zase in za stvari, katere smo seboj prinesli v ta namen, pri čemur smo občudovali njegov močni in lepi glas, in to pri starčku 68ih let. Nagovora nismo bili deležni, kar bi bilo pretežko pri toliki mešanici jezikov, ki bi jo človek lahko primerjal z babilonsko zmešnjavo. Pri odhodu smo glasno pozdravili vrhovnega namestnika Kristusovega; tudi naši »Zivio papeže« so se krepko pomešali vmes. Trajala je naša avdijenca natančno 8 minut in zapustila pač v vseh neizbrisen vtis. Postava sv. očeta je majhna; ves nastop razodeva ponižnost, obraz pa ljubeznivost, da te na mah pridobi.

Strogost pa vlada tam glede dostojne noše največja; z nepokrito glavo ne sme nobena ženska v sprejemno dvorano. Članici naše družbe je manjkalo že čisto malo, da bi je zadnji hip ne bili pripustili v sprejemno dvorano, ker ni imela ogrinjala čez glavo; pa — sila kola lomi — pomagala si je v naglici s črnim predpasnikom neke druge romarice; vrgla ga je čez glavo in obveljalo je. Škoda, da se ni dala z njim slikati. Prav takrat ste bili tam dve dami iz Hamburga, a brez ogrinjala čez glavo, ker pač nista vedeli, da se to zahteva: brezpogojno sta bili izključeni od avdijence. Mi smo bili torej srečnejši. Tako smo za dragocen blagoslov in spomin bogatejši zapustili Vatikan.

Da smo obiskali misijonsko razstavo v vatikanskih prostorih, je samo ob sebi umljivo. Brali smo že prej o njej, a vsi smo bili očarani, ko smo hodili od enega oddelka razstave do drugega ter gledali tako ogromno množino razstavljenih predmetov. Če bi se hoteli z razstavo podrobneje seznaniti, bi morali ves teden prebiti samo na njej. A zadovoljiti smo se morali z nekaj urami, da smo tako dobili vsaj medel pojem o njej. Že prostor sam zavzema 6.390 m², predmeti pa so nagromadeni drug tik drugega, tako da ti duh kmalu začne omagovati pod težo vtisov. Koliko gradiva za študij nudi n. pr. že samo medicinski oddelek. Na slikah, fotografijah, voščenih maskah, najfineje izdelanih, moreš opazovati razvoj tropičnih boleznih in način ter uspeh zdravljenja. Potem vidiš zbirko kakih 2.000 zdravnih zelišč iz kitajske lekarne itd. Kdor vse to vsaj površno vidi, če tli v njem le še iskrica vere, mora vljubiti misijonsko delo in dobiti globoko spoštovanje do misijonarjev, ki preko vseh nepojmljivih težav pogumno streme za svojim vzvišenim ciljem: reševati neumrjoče duše. Filatelisti posebej bi se pa še zanimali za misijonske pisemske znamke od 20 centesimov do 5 lir, izdane v Rimu za sveto leto, katere tudi država to leto priznava; drugo leto menda že izginejo iz prometa. Pač pa — če sem bil prav poučen — razstava ostane tudi še v l. 1926. in se dela na to, da ostane permanentna.

Nedeljo 23. avgusta smo odločili poleg drugih stvari za obisk starorimskega Forum-a in Angelskega gradu, ker — v nedeljo pri tem ni nobene vstopnine. Prišedši na Forum smo kmalu zaslišali, s kakim ognjem tamkaj na odprtem prostoru »pridiguje« neki fašist. Pristopili smo bližje, se pomešali med maloštevilne poslušalce in ga nekaj časa poslušali. Kolikor smo mogli posneti iz tistih besedi, je govornik imel namen proslavljati italijanskega državnika, l. 1861. umrlega Cavour-ja, za katerega se ogrevati imamo mi katoličani najmanj vzroka. Toda ozrmo se na Forum! Kaj vidiš in kaj moreš čutiti? S. Sardenko naj odgovori!

Kamen pri kamnu,
skala pri skali:
ko na gomilah
kipi razpali.

Drugega nisem
mogel prebrati
kot elegijo:
Tempi passati! (Roma.)

Hranilnica in posojilnica v Kamniku

registrovana zadruga z neomejeno zavezo. — V lastni hiši ŠUTNA 22 (blizu postaje).

Sprejema hranilne vloge in jih obrestuje najugodneje.

Jamstvo presega večkratni znesek vseh vlog.